

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Дотримання завітів

Відродження Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів через пророка Джозефа Сміта включало відродження чистих доктрин і принципів, проголошених Ісусом Христом, коли Він ходив по землі, повноваження священства, щоб діяти в Його ім'я, і всіх необхідних ключів для збирання дому Ізраїля і виконання обрядів і завітів, які є необхідними для повернення до нашого Небесного Батька.

Ми дійсно маємо привілей жити в цей дуже особливий час, коли нам запропоновано долучитися до істини, увійти в завіти і жити так, щоб це було приємно Богу. Ми виявляємо своє зобов'язання в цьому через наше бажання, нашу віру і наші справи. Наше свідчення і наша здатність відчувати Божу любов до нас і самим любити наших ближніх є важливими для того, щоб сповнитися бажанням бути вірними укладеним нами завітам і запросити інших прийти до Христа.

У своєму виступі на жовтневій генеральній конференції 2010 року, *Віра і характер*, старійшина Річард Г. Скотт сказав наступне про свідчення і його вплив на наше життя: "Свідчення зміцнюється духовними враженнями, які

підтверджують обґрунтованість вчення, правильного вчинку. Часто такий провід супроводжується сильними відчуттями, через які на очі навертаються сльози й важко говорити. Але свідчення—це не емоції. Це сама суть характеру, зітканого з ниток, якими є незліченна кількість правильних рішень. Ці рішення приймають з довірою до того, у що людина вірить і що, принаймні на початку, не є видимим. Сильне свідчення приносить спокій, втіху і впевненість. Воно є основою переконання в тому, що постійно дотримуючись учень Спасителя, ми будемо мати прекрасне життя, впевнене майбутнє й здатність долати всі випробування, що виникатимуть на шляху". Маючи таке свідчення, ми можемо з вірою просуватися вперед, прагнучи домогтися нашого власного спасіння і запрошуючи й підтримуючи інших людей чинити так само.

Вічний принцип свободи вибору накладає на кожного з нас особисту відповідальність стосовно того, як ми живемо і як шануємо завіти, в які вступаємо. Ми знаємо, що Бог завжди буде вірний даним нам обіцянням. Отже, насправді, виконання цих обіцянь залежить тільки від нас. Звичайно, на

нашому шляху будуть зустрічатися труднощі. Однак вірні мають обіцяння, що ми зможемо витерпіти до кінця. У своєму виступі старійшина Скотт зазначив наступне: "Диявол не переможе. Навіть зараз він може діяти лише у встановлених Господом межах. Він не може відібрати жодного із заслужених благословень. Він не може змінити характер, сформований праведними рішеннями. Він не має сили розірвати вічні узи, що виникають у святому храмі між чоловіком, дружиною і дітьми. Він не може похитнути істинну віру. Він не може забрати ваше свідчення. Так, усе це можна втратити, якщо піддатися його спокусам. Але він не має сили в собі, щоб зруйнувати це самому". Розуміння того, якою силою ми наділені для протистояння спокусам, допоможе нам бути вірними нашим завітам. Нам потрібно буде залишатися покірними і постійно підживлювати своє свідчення. Але обіцяння дано, і тому кожен з нас може контролювати ситуацію.

Намагаючись дотримуватися наших завітів, давайте завжди підживлювати своє

**Президент
Пер Г. Малм,
2-й радник в
президентстві
Східноєвропейської
території.**

Намагаючись дотримуватися наших завітів, давайте завжди підживлювати своє

свідчення і розвивати праведний характер, сповнений цілісності. І тоді ми побачимо, що насправді нас дійсно підтримують силою з гори. “І сталося, що я, Нефій, побачив, як сила Агнця Божого

сходила на святих церкви Агнця, і на завітний народ Господа, який був розсіяний по всьому лицю землі; і були вони озброєні праведністю і силою Бога у великій славі” (1 Нефій 14:14). ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

“Їхня надія у ваших руках”

Олександр Поляков, Дніпропетровська місія, Севастопольська філія

У травні 2012 року у Сімферополі, під головуванням президента Дніпропетровської місії, пройшла Кримська конференція із сімейно-історичної роботи. Раніше ми не приділяли достатньої уваги цьому напрямку, але тепер, на мою думку, ситуація має змінитися.

На зборах для провідників священства ми говорили про те, як провідники можуть надихати членів філій і скеровувати цю роботу у своїх приходах. Для деяких учасників було несподіванкою, що сімейно-історична робота допомагає виконувати місіонерську роботу, підтримувати у новонавернених зацікавленість Церквою і працювати з менш активними членами Церкви. Ми усвідомили, як важливо використовувати такі можливості для зміцнення наших сімей і філій.

На загальних зборах ми отримали цінну інформацію про те, до яких джерел можна звертатися для пошуку своїх предків. Місіонери всевітньої служби підтримки FamilySearch (сімейної історії) старійшина і сестра Січкаренко провели незабутній семінар з навчання, де

Олександр Поляков: “Я радий, що мій син знає свою сім’ю”

ФОТО ІЗ СІМЕЙНОГО АРХИВУ АВТОРА.

поділилися інформацією про церковні програми, які допомагають виконувати сімейно-історичну роботу, підказали, як використовувати колосальні можливості Інтернету. Вони також дали нам цікаве завдання, роздавши фрагменти партій індексування і запропонувавши розпізнати вказані там імена. Це було дуже захоплююче. Як виявилось, індексування—це гідна альтернатива комп’ютерним іграм і перегляду телепрограм, за своєю здатністю зацікавувати, але по суті—це величезна можливість служити і допомагати багатьом сім’ям поєднатися.

Ми знаємо, що за кожним розшифрованим іменем стоїть доля людини, яка колись жила на землі, а може, це навіть наш предок. Завдяки духу Іллі, який ми дійсно відчували в той день, ми зрозуміли, що маємо збирати свої сім’ї і рятувати тих, хто чекає на нашу допомогу. Президент Генрі Б. Айрінг сказав: “Приймаючи рішення, пам’ятайте, що імена, які буде дуже непросто знайти, належать реальним людям, завдяки яким ви існуєте у цьому світі, і з якими ви зустрінетеся знову в духовному світі ... Їхні серця прив’язані до вас. Їхня надія у ваших руках. У вас буде не лише власна сила, коли ви приймете рішення виконувати роботу, щоб знайти їх” (Ліягона, травень 2005 р. сс. 79–80). ■

Служити Господу всією могутністю, розумом і силою

**Яна Франчекайте, Українська Донецька місія,
Об'єднана філія**

"Отже, о ви, хто починає служіння Богу, дивіться, щоб ви служили Йому всім своїм серцем і могутністю, розумом і силою, щоб могли ви стояти безвинними перед Богом в останній день" (Учення і Завіти 4:2). Проголошуючи цей заклик, Господь не вимагав від нас неможливого, лише того, що кожен може дати згідно із своєю силою.

В Українській Донецькій місії старійшину Барбинягра більшість братів і сестер знають як брата Віктора із Харкова. Багатьом, хто зустрічав його раніше, ще незвично називати його "старійшиною", як заведено звертатися до місіонерів. Крім того, мало хто міг уявити, що колись він буде служити місіонером повного дня.

Справа в тому, що Віктор—інвалід 1 групи. Він народився 6-місячним і це викликало серйозні ускладнення, які вплинули на його здоров'я. У пологовому будинку лікарі боролися за його життя, намагаючись змусити його легені дихати. Пізніше було поставлено діагноз—ДЦП (дитячий церебральний параліч). Через погіршення слуху, він вимушений користуватися слуховим апаратом, має серйозні проблеми із зором, порушені деякі функції опорно-рухового апарату, тому він ходить значно повільніше за інших людей, і це дається йому нелегко. Але Віктор каже: "Мені пощастило. Більшість дітей, які народилися у такий ранній строк, не виживають".

До місії Віктор жив у рідному місті, навчався в Академії культури, був активним у Церкві, любив зустрічатися з друзями, займався плаванням та армрестлінгом, брав участь у всеукраїнських змаганнях з цих видів спорту серед людей з обмеженими можливостями.

Бажання поїхати на місію виникло у нього давно. У той час він ставив запитання, що до

ФОТО В СІМЕЙНОМУ АРХІВІ АВТОРА.

**Старійшина
Барбинягра**

можливості здійснити своє бажання, президенту місії і місіонерським парам, які служили у той час. "Мені пояснили, що я не зможу служити на місії, бо я не витримаю напруженого ритму і буду лише заважати",—згадає старійшина Барбинягра. Попри усвідомлення своїх обмежених можливостей, бажання служити на місії не залишало Віктора. "Проїшов час, змінився президент місії, і я відчув, що маю поговорити з новим президентом. Сумніви залишалися, але я вирішив спробувати ще раз".

У результаті тієї розмови йому запропонували поїхати на півтора місяця на міні-місію в місто Луганськ. Перед від'їздом він постав перед вибором, який часто виникає перед молодими людьми, які збираються на місію. "Я готувався брати участь у всеукраїнських змаганнях з армрестлінгу, але, отримавши дозвіл поїхати на місію, мав відмовитися від своєї участі у цих змаганнях. Крім того, починався навчальний рік, і я мав просити звільнення від навчання на півтора місяця. Щодо останнього, то я зовсім не знав, що робити. В академії, де я навчався, були люди, налаштовані проти "мормонів", і я нікому ніколи не казав про свої

переконання. Я молився, постився і намагався вигадати якусь причину, щоб мені дозволили їхати. Зрештою я відчув, що мені просто слід сказати правду. Мені було дуже страшно. Я уявляв найжахливіші картини того, як мене виганяють із академії ...”. Але нічого страшного не трапилось. Його просто відпустили на потрібний строк.

Перед від'їздом на міні-місію старійшина Барбинягра отримав патріарше благословення. “У ньому йшлося про те, що я маю зробити усе можливе, щоб поїхати на місію. І це дуже зміцнило мою рішучість”.

Коли Віктор залишав навчання, щоб поїхати на місію повного дня, в академії йому запропонували продовжити навчання і стати магістром або спеціалістом у своїй майбутній професії. Йому сказали, що через 2 роки він навряд чи зможе вступити, щоб продовжити навчання. А тренер із плавання хотів, щоб він узяв участь в олімпіаді. Але Віктор продовжував рухатися до поставленої мети. “Коли дійшло до оформлення документів, у мене було багато проблем із лікарями і деякими людьми, які казали: “І куди ти поїдеш? Яка місія? Тебе просто не візьмуть”. Оформлення документів зайняло декілька місяців. А потім була ще одна перевірка на непохитність, коли вже відправлені папери знову повернулися. “Саме тоді моє патріарше благословення дало мені сили завершити цю роботу, і я все ж таки отримав своє покликання на місію!”

З того моменту, коли Віктор відчув у своєму серці бажання служити на місії, і до того дня, коли він став старійшиною Барбинягра, пройшло майже 5 років. Усі труднощі, які він подолав, зміцнили його віру, допомогли знайти мужність і виховати у собі смирення. Кожного разу, розмовляючи з президентом місії, він чув нагадування: “Будь готовий до того, що ти не поїдеш. Якщо ти не отримаєш покликання, ти маєш просто змиритися”. “Щоразу, коли я це чув, я відчував, що поїду. У мене були сумніви, оскільки було стільки проблем, але коли я отримав своє покликання на місію, я зрозумів, що для Бога немає нічого неможливого. Якщо

ми праведні, якщо ми робимо усе, що від нас залежить, Він зробить решту. Бог допоможе нам досягти наших праведних цілей, якими б нездійсненними вони не здавались”.

Під час служіння на міні-місії, Бог благословив старійшину Барбинягра і його напарника хрищенням, таке ж благословення прийшло і після півторамісячного служіння на місії повного дня. І це була відповідь Господа на запитання, навіщо Віктору треба було їхати служити на місію. “Я вдячний Богу за цю можливість. Це велике благословення і чудова робота, частиною якої я став! Коли допомагаєш людям пізнати істину і ставати кращими, ти сам стаєш ближчим до Бога, вдосконалюєшся і духовно і фізично. Я бачив, наскільки важлива місіонерська робота. Це найвище покликання. І завдяки йому я отримав набагато більше, ніж втратив”. ■

Давайте оберемо щастя!

**Люсі Херанян, Київський Український кіл,
Борщагівський приход**

Вже дев'ять років минуло з тих пір, як Церква стала для мене домівкою. Тут я можу відчувати щирю любов моїх братів і сестер і вічне милосердя Бога. Мое життя змінилося, коли я вперше дізналася, що я дочка мого Небесного Батька. Саме тоді я вперше зрозуміла, яким має бути справжнє життя. Він надихає мене стати кращою, дає сили, щоб бути світлом там, де сутінки. В дитинстві я вважала, що коли йде дощ, то це Бог плаче, оскільки Йому сумно через наше неправильне ставлення до життя. І я теж плакала і сумувала разом з Ним. Комусь це може здатися наївним, але для мене це лише

свідчення того, що будучи дитиною я відчувала, що я Його улюблена дочка і прагнула до Нього.

Спостерігаючи за тим, що відбувається в наш час, я помічаю, що багато хто мріє добре жити і отримувати насолоду від кожного моменту—і це не погано. Життя коротке і воно одне, тому я розумію прагнення тих, хто намагається наповнити його радістю, чудовими враженнями. Але дуже часто, бажаючи втілити свою мрію, люди забувають, що є закони буття, моральні підвалини і Божі заповіді. Не завжди наше “хочу” співпадає з тим, що дозволено і схвалено Господом. В кінці життя нам

Люсі Херанян

усім прийдеться відповідати за те, що ми зробили і чого не зробили за роки нашого земного буття. Для мене важливо, щоб мені не було соромно за мої вчинки, коли закінчиться мій шлях і я постану перед Господом.

Спілкуючись з однолітками, я часто чую запитання: “Ти не п’єш, не палиш, не колешся? А як же ти відпочиваєш?” І я пояснюю, що мені набагато веселіше бути у тверезому стані. Я отримую насолоду від життя без алкоголю, нікотину і наркотиків. Я отримую насолоду, спостерігаючи схід і захід сонця, вбираючи в себе усі кольори пір року, насолоджуючись чудовою природою, від якої неможливо відвести очі. Я також насолоджуюся, коли спілкуюся зі своїми рідними і членами моєї

великої сім’ї—моїми братами і сестрами в Церкві. А ще в мене є друзі і моє навчання. В житті так багато цікавого!

Нам дані десять Божих заповідей, перелічу деякі з них: не кради, не вбивай, не чини перелюбу, поважай батьків. Там немає заповідей: не будь щасливим, або не люби. Заповіді—це закони, які допомагають зробити життя кращим. “А що буде, якщо я один раз вкраду, щоб купити собі щось, що вирішить усі мої проблеми?—дехто може думати.—Адже багато хто краде і навіть не один раз ...”. Але заповіді, дані нам люблячим Небесним Батьком, попереджають нас, щоб ми цього не робили. І ми маємо виконувати їх і відмовлятися від чогось, що нам хочеться, але Божі заборони і застереження

не закривають нам двері до радості і щастя, а навпаки, захистять і відкриють чудові горизонти.

А любов і стосунки з близькою людиною? Завдяки Церкві я зрозуміла, якими вони мають бути. Для мене дуже важливо, щоб ми будували наші стосунки на довгостроковій основі і могли бути разом усе життя і навіть у вічності. Мені б хотілося бути впевненою у своєму супутникові і знати, що він не зрадить і не залишить мене у важку хвилину. Господь хоче, щоб наші стосунки були чистими і цнотливими, тому що саме це принесе нам щастя і у нас не буде розчарувань і нестерпного болю зради. На жаль, у наші дні, як показує статистика, кількість розлучень зростає. І це не тому, що ми не заслуговуємо на щастя, а тому, що сім’я і сімейні цінності вийшли з моди для багатьох у нашому світі. Але ми можемо обрати інший шлях і бути “не від цього світу”, побудувавши наші міцні і вічні сім’ї.

Є ще одна важлива умова для того, щоб стати щасливими. Не досить лише добре знати Божі заповіді, необхідно ще й застосовувати їх на практиці, тобто жити за ними щодня.

Я знаю, що Господь любить нас і Він подарував нам чудовий світ, в якому ми можемо бути щасливими. Вибір за нами. Давайте обирати щастя! ■

Що допомагає мені відчувати присутність Господа у повсякденному житті

Ірина Руденко, Київський Український кіл, Борщагівський приход

Коли я згадую сон Легія із Книги Мормона, понад усе мені подобається той стан радості, в якому перебував Легій, скуштувавши від плоду дерева і дізнавшись, “що він солодший за все” (1 Нефій 8:11). Це дійсно стан справжнього щастя, коли людина може відчувати любов Бога. Як і Легій, я часто згадую ті моменти свого життя, коли особливо сильно відчувала любов Небесного Батька до себе. Тому пізнавши цей стан гармонії з Богом, хочеться зберегти його протягом усього свого життя і повертатися до нього якомога частіше. Але земне життя не розраховане на те, щоб ми проводили увесь час у храмі чи на церковних зборах, де особливо відчувається Святий Дух, завдяки якому ми відчуваємо любов Бога. Наше земне життя—це часто час випробувань, коли ми навчаємося жити в гармонії з Богом, долати труднощі і робити самостійний вибір, обираючи добро, коли ми серед своїх багатьох мирських справ навчаємося знаходити час для виконання роботи Господа.

Як мама у багатодітній сім’ї, більшу частину часу я приділяю піклуванню про дітей, допомозі їм у навчанні, а також прибиранню і приготуванню їжі. Але, не дивлячись на зайнятість, я розумію, що від рівня моєї духовності і віри залежить вірність Господу наших дітей і навіть наступних поколінь, які прийдуть за ними.

Сучасний світ сповнений спокусами і впливом зла, тому часом стає важко вести безперервну боротьбу за збереження міцної сім’ї. І в цьому процесі особисто мені дуже допомагають відчувати присутність Господа у повсякденному житті прості, але дієві речі. Наприклад, молитва і вивчення Священних Писань. Прокинувшись зранку, я молюся і читаю Священні Писання. Потім ми робимо це разом з чоловіком, як подружжя. Після того, як прокинуться молодші діти, я молюся з кожним

з них і читаю Писання, а старші діти роблять це самостійно. Потім ми молимося і вивчаємо Священні Писання всією сім’єю. Кожного ранку ми виконуємо це сімейне правило, тому що саме це дає нам щит віри і одягає нас у броню праведності. Наші думки стають чистішими, і ми більше відчуваємо вплив Святого Духа. Знання істинних принципів допомагає нам, коли ми приймаємо якийсь рішення.

Я завжди молюся перед початком якоїсь справи. Я намагаюся частіше думати про духовні речі, які надихають мене покращити щось у собі, у своїй поведінці, у вихованні дітей, щоб зміцнитися на шляху до вічного життя. Я люблю наспівувати гімни. Особливу радість я відчуваю, коли чую, як наші менші діти, віком два і чотири роки, граючись наспівують слова гімнів. Вдень, коли наші старші діти повертаються зі школи, ми молимося разом і просимо у Небесного Батька благословення на другу половину дня, дякуємо Йому за успіхи чи досвід, які ми отримали у той день. Увечері, перед сном, ми знову індивідуально, як сімейна пара, і всією сім’єю молимося і читаємо Писання.

Скажу чесно, я не дивлюся телевизор, оскільки мені шкода часу, який можна було використати для спілкування з сім’єю, вивчення церковної літератури, індексування. Мені подобається займатися індексуванням, оскільки я розумію, що сімейно-історична робота не менш важлива, ніж місіонерська. Кожного понеділка ми проводимо домашній сімейний вечір. Я знаю, що цей скромний захід об’єднує нас і завдяки йому ми і наші діти знаходимо великі благословення захисту.

Ще один спосіб відчуті присутність у нашому житті дорогого Небесного Батька—це регулярне щотижневе відвідування храму. Саме там я відчуваю, що я не лише мама, дружина, доросла і відповідальна людина, але й

улюблена дитина Господа, яка має право насолоджуватися підтримкою люблячих батьків. Тут, розповівши Батьку про свої слабкості, я можу отримати пораду, як замінити їх на щось хороше.

Я знаю, що євангелія Ісуса Христа істинна. Але вона не як шкільний предмет—який можна вивчити, це спосіб життя, закони, за якими слід жити. Євангельські принципи прості настільки, що діти розуміють і можуть дотримуватися їх. Тому я з радістю виконую поради наших пророків, які допомагають мені відчувати любов

Бога щодня. Звичайно ж, часом виникають страхи і сумніви. Але коли я знову повертаюся до мого Небесного Батька через молитву і вивчення Писань, то гармонія зі Святим Духом поновлюється в моєму серці, і настає стан тихого спокою і радості.

Я знаю, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—істинна Церква, яка має повноту євангелії і веде прямим шляхом до спасіння. Найбільший дар, який я отримала від Бога в земному житті—це можливість пізнати істину і долучитися до роботи Бога. ■

УЛЮБЛЕНИЙ УРИВОК З ПИСАНЬ

У НЬОМУ НАША СИЛА

Тетяна Янова, Київський Український кіл, Воскресенський приход

У Книзі Мормона є вірш, який мені час від часу подобається перечитувати: “І через цю їхню велику злочестивість і їхнє вихвалання своєю власною силою їх було залишено з їхньою власною силою; отже вони не процвітали, але були страждальними і побитими, і гнаними Ламанійцями, доки вони не втратили володіння майже всіма своїми землями” (Геламан 4:13).

Бувають у нашому житті моменти, коли ми також починаємо вихвалитися власною силою і власними досягненнями, як і Нефійці. І думаємо, що можемо обійтися без Господа. Але, коли ми читаємо Книгу Мормона,

ми бачимо багато прикладів того, до чого можуть призвести подібні думки. Давні пророки навчали людей тих часів одному простому принципу, який є актуальним і в наш час—наскільки ви будете виконувати заповіді, настільки ви будете процвітати на цій Землі.

Небесний Батько любить нас і довіряє нам. Для нашого розвитку Він дав нам свободу вибирати і діяти самостійно. Але я вдячна, що крім моєї власної сили в моєму житті є ще і Його могутня підтримка, провід і Його любов. ■

Тетяна (зліва) з подругою Настею біля Київського храму

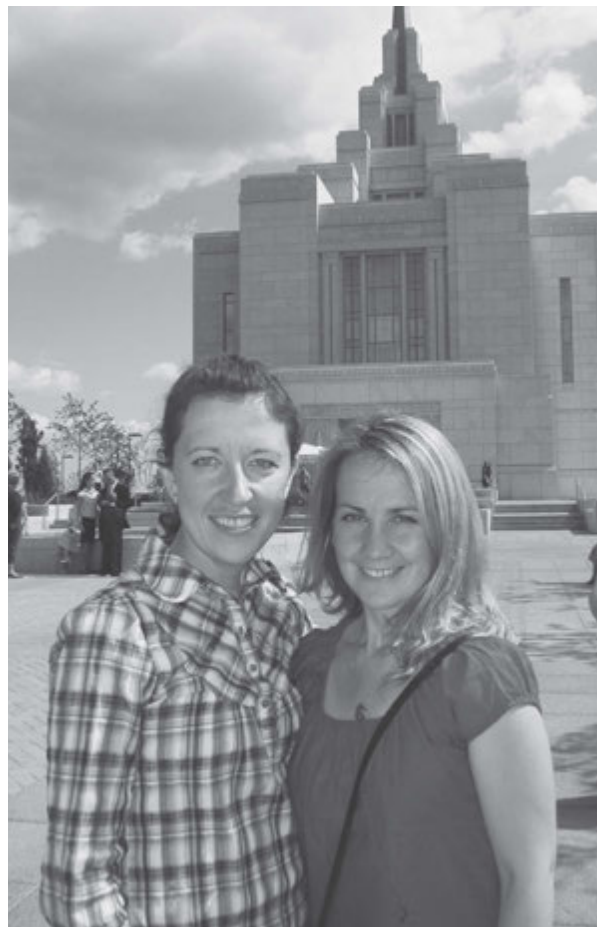

ФОТО В СІМЕЙНОГО АРХІВУ АВТОРА.

МІСІОНЕРИ, ПОКЛИКАНІ З УКРАЇНИ ЧИ ПОКЛИКАНІ СЛУЖИТИ В УКРАЇНІ

Ванагс Лауріс з Балтійської Латвійської місії до Української Дніпропетровської місії

Васильєв Микола Миколайович з Російської Самарської місії до Українського Київського храму

Васильєва Тетяна Олександрівна з Російської Самарської місії до Українського Київського храму

Полянська Анжеліка Володимирівна з Української Дніпропетровської місії до Російської Самарської місії

Фатєєв Олександр Вікторович з Української Донецької місії до Російської Санкт-Петербурзької місії

Мозалева Наталія Володимирівна з Російської Єкатеринбурзької місії до Української Донецької місії

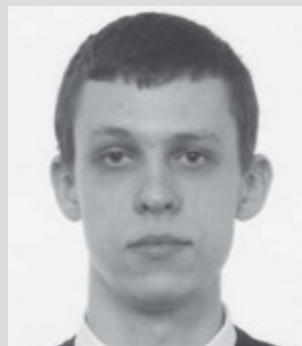
Погосян Арменугі Арсенійовна з Вірменської Єреванської місії до Української Донецької місії

Давидов Данило Олександрович з Київського Українського колу до Російської Самарської місії

Крук Геннадій Валерійович з Української Київської місії до Української Дніпропетровської місії

Яцюк Олексій Вікторович з Київського Українського колу до Російської Новосибірської місії